

— А не бы ли было възможно да ся остави за утрѣ? рѣче Ясень.

— Щото имашь да ѣдешь днесь, ѣжь го утрѣ; щото имашь да свършишь утрѣ, свърши го днесь, отговори му Петъръ, като въ пословицѣ, и отиде камъ купа на иконы-ты, що бѣхъ на-срѣдѣ черквѣ-тѣ.

— Ала нѣкакъ-си ми дойде воля, да направѣ противъ по-словицѣ-тѣ, рѣче Ясень половинѣ на шегѣ, половинѣ на истинѣ. Иконы-ты щемъ покачи бързо, а денемъ ще ся свърши по-добрѣ, нежели пощѣ на свѣщѣ.

— Тѣй е, подтвърди Иваница. Нощемъ може да побъркамы святцы-ты.

Тѣй рѣче и священникъ-тѣ, кой-то щеше да служи въ новѣ-тѣ черквѣ; и тѣй ся остави да окачвать иконы-ты на другый день прѣдѣ зорѣ.

Работници-ти и братія-та си отидохъ. Ясень оста на-задѣ, ужь да затвори черквѣ-тѣ, и кога-то вече всички отидохъ, кога-то вече всички свѣщи бѣхъ изгасены, влѣзе за часецъ и слѣдѣ малко излѣзе. Въ черквѣ-тѣ ся не запрѣ ни десять минути. Що прави тамъ, туй не можеше да ся знае, зашто-то въ черквѣ-тѣ бѣ чьрнѣ тьмницѣ. Може да е забора-вилъ нѣщо, както и ный често си забораваемъ тоягѣ-тѣ, сѣн-ника (чадѣра), или рѣкавицы-ты.

Изъ чьрквѣ не отиде дома си, нѣ въ Сурсувуловѣ-тѣ палатѣ. Кат' минуваше прѣзъ тѣржище-то (чаршія-та) сирѣ ся, скрѣсти рѣцѣ на гърды-ты си и опря погледа си въ единъ прозорецъ на палатѣ-тѣ. Изъ тоя прозорецъ ся не свѣтеше, само окна-та отражаваха свѣтлинѣ отъ звѣзды-ты.

— Клетница-та! рѣче въ себе-си слѣдѣ много мълчене. Тя спи спокойно, па и не сънува, какво ще ѹ бѣде утрѣ!— Само ако да не бѣ дѣщеря Сурсувулова! Ако да не бѣ